

„ Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinut' vjíti, at' se naplní dům můj. ”

## ÚVODNÍK - Petr Ministr

### UVNITŘ TOHOTO

#### ÚVODNÍK:

PETR MINISTR

#### KÁZÁNÍ:

D. WILKERSON:  
NEBEZPEČÍ

SVĚDECTVÍ  
STUDENTKY PO  
PROGRAMU

MODLITBY A  
INFORMACE

### NEJDŮLEŽITĚJŠÍ BODY:

- Bůh nám dal zaslíbení, že služba TC bude pokračovat i v budoucnu.
- Prosbu o modlitby za odkoupení prostor, kde podnikáme.



Milí bratři a sestry, milí přátelé, rád bych vás seznámil s veršem pro Teen Challenge, který jsme na rok 2007 získali. Je to verš z Iz.59,21: *"Já pak s nimi uzavřu tuto smlouvu, praví Hospodin: Můj duch, který na tobě spočívá, a má slova, která jsem ti vložil do úst, nevzdálí se z úst tvých ani z úst tvého potomstva ani z úst potomstva tvého potomstva od nynějška až na věky," praví Hospodin.* Tento verš je pro nás velkým povzbuzením, že slovo Boží se nevzdálí z úst našich potomstva ani z úst potomstva našeho potomstva. Je to pro nás velkou radostí, že práce, kterou děláme, ponese ovoce i v budoucnu. Ti, kteří dnes přijímají Boží slovo a jsou našimi duchovními potomky, budou Boží slovo mít ve svých ústech. Naše organizace a služba je mladá, v dubnu to bude 13 let. Přesto mne někdy napadalo, zda toto dílo bude pokračovat i v budoucnu, když odejdou ti, kteří ho započali. Tyto myšlenky mne napadají, když vidím, jak je vše pomíjivé a nestálé a když si uvědomím kolik času a energie investujeme do životů druhých lidí a i do staveb a rekonstrukcí. Proto je o to víc tento verš sku-

tečným potěšením a ujištěním, že naše práce není marná. Naše obavy jsou posíleny tím, že věci kolem nás nejsou stálé – např. nový zákon o sociálních službách, který svým zněním nepřináší pro naši službu nic pozitivního. V podstatě naši službu může stavět na okraj a my hledáme moudrost a východisko jak se k tomuto zákonu postavit. Chci vás proto poprosit o modlitby, abychom věděli jak se v této nové situaci zachovat. Jedna mladá židovská dívka jménem Anne Frank řekla, že v dobách, kdy je vše temné a vládne chaos a my pohledíme vzhůru, tak získáváme naději, že jednoho dne bude všechno dobré. Stejně i my věříme v naději a věříme, že naše budoucnost je světlá. V uplynulém víkendy jsme mohli mít křty studentů a nových členů sboru, které jsme pokřtili na základě jejich vyznání víry v Ježíše Krista. Je to pro nás vždy velkou radostí a oslavou. Jsme rádi, že můžeme být svědky tohoto odevzdání se člověka Bohu. Máme také radost z pomocníka – jmenuje se Jerry Baca, který přijede z USA. Je to bývalý student TC a touží nám v ČR dlouhodobě pomoci s rekonstrukcí střediska v Poštovicích. Jsme za jeho rozhodnutí Bohu velice vděční. Dva týdny později přijede další bratr - Aaron Sweigard, také z USA. Je synem vedoucího střediska

Je synem vedoucího střediska TC v USA a Pánou slouží již několik let. Tento bratr bude mít na starost evangelizaci mladých lidí v naší zemi a také s ním chceme zorganizovat American Camp, kde by mladí lidé z ČR a USA prožívali společný čas před Pánem. Více informací se dozvíte v dalších bulletiních. Spolu s ním bychom chtěli založit evangelizační tým mladých lidí z různých zemí světa, kteří by do ČR přijeli na 1 rok a sloužili zde. Začátkem března nám přijede pomoci pracovní tým (34 lidí), jsou to lidé, kteří investují svůj čas, peníze a energii do služby Teen Challenge. Budou nám zde pomáhat 1 týden s rekonstrukcí střediska v Poštovicích. Jsme za ně Bohu nesmírně vděční. Chci vás poprosit o modlitby - do května potřebujeme 2.700.000,- Kč na koupi budovy, kde vyrábíme palety. Nelekejme se této částky, ale věrme, že Pán má moc nám pomoci. Věřím, že kdo prosí, dostává. Modleme se společně za finanční zázrak.

Závěrem vás srdečně zvu na Evropskou konferenci Teen Challenge, která se koná 29.5.-1.6. 2007 v Praze. V tomto čísle najdete vloženou přihlášku.

**Vězme, že Bůh o nás ví a je s námi v každém čase.**

Petr Ministr.

### Křty 25.2. 2007



## David Wilkerson: Nebezpečí nevíry (6.2. 2006)

Málo věrných křesťanů by o sobě přemýšlelo jako o někom, kdo má nevíru. Po léta jsem si nevěděl rady s něčím, co Ježíš řekl: „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (Luk. 18:8). Tahle otázka vede k závěru, že jde o nedostatek víry nejen na zemi, ale mezi Božím lidem. Proč by to Ježíš říkal?

**Víra je tématem, o kterém se v církvi mluví nejvíc.** Zbožní kazatelé na ni kladou důraz a existuje záplava knih na toto téma. Ve jménu víry byly učiněny veliké skutky, vznikly ohromné projekty. Tak proč nám Ježíš otázkou říká: „Až nakonec polnice vydají svůj zvuk, najdu vůbec nějakou víru?“ Klíč najdeme ve střízlivém varování v Žid. 3:12 „Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha.“ Tento verš nám říká, že bychom v sobě měli připustit nevíru, kdykoliv se „odvracíme od živého Boha.“ Ale co to znamená, odvracet se od Pána? Dochází k tomu, když pochybujeme o Boží věrnosti. Jestliže dopustíme, aby v našich srdcích vyrostlo třeba jen pár semínek nevíry, skončíme v žalostném stavu. Tato pasáž nás varuje: „Stůjte na stráži, a nedovolte, aby se jakákoliv nevíra zakořenila. Někdy se může zdát, že se ti Pán vzdáčil. Ale nedovol, aby se tvé srdce uchýlilo od skutečnosti, že On je věrný.“ Nedávno se mnou po jednom shromáždění v církvi mluvil pastor z jiného města. Když mluvil, byla jeho hlava skloněná v depresi. Řekl, že se měsíčně schází se skupinou pastorů z různých denominací v jejich městě. „Ale, bratře Davide,“ řekl: „Naše shromáždění se stala tak depresivní. Je nás stále méně, protože víc a víc lidí opouští službu. Vůbec už neslyšíme Slovo od Boha. Mnozí pocítují ohledně své služby přímo beznaděj. Ztratili všechnu svou radost. Jejich manželky už toho mají dost a nutí je, aby toho nechali. Deprimuje mě to, já ty muže miluji. Hladovím po tom, abychom znovu slyšeli od Pána.“ Vím, že se něco podobného děje v mnoha biblických školách a seminářích. Některé z těchto institucí se skutečně staly semeništěm nevíry. Studenti vstupují přesvědčení o neomylnosti Písma,

o Boží schopnosti činit zázraky, o skutečném nebi a pekle. Ale jestliže projeví svou víru ve třídě, profesor je zesměšní. Nazve jejich víru „starou školou,“ a vysměje se jim, že jsou nevzdělaní a nemají jistotu. Tak se stane, že mnozí upřímní mladí lidé dokončí školu bez víry, protože byli okradeni o všechnu důvěru v Boha. Ale Bible nám nezpochybnitelnými slovy říká: „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žid. 11:6). Dovolte, abych vám ukázal, jak vážně bere Bůh náš hřích nevíry.

**1. Nevíra je hřích, který Boha popouzí.** V 17. kapitole Exodu došel Izrael na poušť zvanou Sin. Nebyla tu v dohledu žádná pitná voda a lidé rozzlobeně peskovali Mojžíše: „Dejte nám vodu, chceme pít!“ (Ex. 17:2). Zacházeli s Božím pomazaným, jako by byl jejich osobním činitelem zázraků. Ale nikdo z nich se neobrátil v modlitbě na Hospodina. Nikdo neřekl: „Podívejte, Bůh už pro nás udělal mnoho zázraků s vodou. Rozdělal Rudé moře, aby nás vysvobodil od faraóna. A osladil hořké vody v Marah. Jistě nám tu obstará pitnou vodu.“ Zbytek příběhu znáte. Bůh nařídil Mojžíšovi, aby se postavil před skálu a udeřil do ní. Když to udělal, vyvalily se proudy vody, víc než dost, aby uhasily žízeň lidí. Ale Bůh tuto epizodu nazval nevírou. Pojmenoval to místo Massah, což znamená provokace, stejně jako rozezlený, popuzený, otrávený, podrážděný. Bůh říkal Izraeli: „Svou nevírou jste mě opravdu rozzlobili.“ Prosím, pochopte, Hospodin tu nebyl jen trochu zarmoucený, ale byl popuzený až k hněvu. Ale nebyl vyprovokován pouze lidskými stížnostmi. Bylo to mnohem horší: Obvinili Ho, že je v jejich zkoušce opustil. Řekli Mojžíšovi: „Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umořil žízní?“ ... „Je mezi námi Hospodin nebo není?“ (Ex. 17:3,7). Jejich závěr byl: „Je-li Bůh s námi, kde je teď? Nevidíme žádné znamení Jeho přítomnosti nebo moci. Je Hospodin mrtvý nebo živý? Jak můžeme věřit v Boha, který dopustí tolik

strašných věcí?“ Možná si říkáš: „Ubohý Izrael. Všechno, co chtěli, byla voda pro jejich plačící děti. Každý by vyprahnul, kdyby šel bez vody. Kdo by si nestěžoval?“ Ale tady nešlo o nedostatek vody. Ani o to, že by jim Bůh zadržoval svá požehnání. Vždyť Izrael právě dostal všechnu vodu, kterou potřebovali, ze skály. Ne, Bůh měl dobrý důvod, proč byl rozhněvaný. Nalézáme ten důvod v Písmu později, když Mojžíš připomínal epizodu v Massah. Řekl: „vzdorovali jste rozkazu Hospodina, svého Boha, nevěřili jste mu a neuposlechli jste ho. Byli jste vůči Hospodinu vzpurní ode dne, co vás znám.“ (Deut. 9:23–24). Mojžíš Izraeli říkal: „Byli jste ve vzpouře proti Hospodinovi už od té doby, co vás znám. Nikdy jste neposlechli, ani nevěřili Božímu slovu.“ Takže, o co šlo, co bylo tím skutečným problémem? Podle Mojžíše to bylo to, že Izrael nikdy neměl opravdovou víru. Nikdy se plně nevydali Hospodinovi, aby Mu zcela důvěřovali. Izraelci vlastně od začátku potají ukrývali modly. Stále měli ve svých stanech schované malé bůžky, po nichž sahal pokaždé, když je Bůh zklamal. Hospodin řekl: „Byl jsem to já, lide izraelský, komu jste po těch čtyřicet let na poušti obětovali a přinášeli dary? Byl to Moloch, jehož stánek jste s sebou nosili, a hvězdu boha Remfana, obrazy, které jste si udělali pro svou modloslužbu.“ (Sk. 7:42–43). Dovedete si teď představit Boží zlost na tyto lidi? Obviňovali Ho kvůli svému nedostatku vody, dotazovali se: „Proč Bůh neodpověděl na naše modlitby?“ Ale po celou dobu se obraceli k cizím bohům, aby je osvobodili. Boží hněv tady nebyl nějakým testem víry Izraelců; bylo to hřímavé volání k pokání. Vůbec od nich svou přízeň a laskavost neodvracel. Nedávno mi napsal jeden mladý pastor o zkušenosti, podobné té Izraelců. Řekl: „Když jsem přišel k Pánu, nevzdal jsem se své světské hudby. Nezajímalo mě, jak zlí a zvrhlí mohou být hudebníci. Byla to moje hudba a žádný kazatel mě nemohl přimět k tomu, abych se jí zřekl.“ „Dokonce jsem ji zavedl ve skupině mladých, kterou jsem vedl. Chtěl jsem získat zástupy dětí tím, že jim dám hudbu, kterou chtějí. Hráli jsme hard-rock, punk, rap. Ale potom začala skupina mladých duchovně umírat. Přestali poslouchat Boží slovo a moje vyučování, a propukly mezi

nimi všechny druhy nemorálnosti. To byla naprostá smrt.“ „Modlil jsem se a modlil, aby je Bůh nějak probudil, ale nic se nestalo. Jednoho dne mi Duch svatý bez obalu odpověděl: „Přivedl jsi svou cizí modlu do mého domu. Je to tvoje bezbožná hudba, kterou, jak víš, já opovrhnuji a nenávídím. A teď jsi s ní zkazil celé stádo. Odstraň tuhle modlu ze svého srdce a dej ji pryč od těchto mladých. Potom se mezi vámi budu pohybovat.“ „Okamžitě jsem se té hudby zbavil. A zavedl jsem místo toho hudbu chval a uctívání. Svá poselství jsem učinil jednoduchá a adresná, přímo z Písma. A brzy se opět začal pohybovat Duch svatý. Teď moji mladí duchovně vzkvétají.“ To je přesně to, co chtěl Bůh udělat v Izraeli. Říkal svému lidu: „Nezadržuji před vámi žádnou věc. Když jste mě požádali, abych uhasil vaši žízeň, okamžitě jsem se pohnul, abych vám vyvedl vodu ze skály. Teď se jen snažím získat vaši pozornost. Chci k vám mluvit o skrytých věcech ve vašem životě.“

**Věříš, že Bůh vidí tvé skryté věci?** Věříš, že Pán žehná křesťanům, kteří se Mu snaží sloužit a přitom si snaží udržet svou skrytou žádost nebo chtíč? Tohle je opravdový hřích nevíry: něco v sobě tajně skrývat a nepřivést to do Božího světla k vysvobození. Jedna věc je být spután chtíčem, prováděným ze zvyku, a nenávidět ho. Takový člověk nenávidí svůj tajný hřích a mocně s ním bojuje. Volá k Bohu o osvobození a vyhledává zbožné rady od druhých. Tento služebník si může být jistý, že s ním během jeho boje bude mít Pán trpělivost. Přemýšlejte o tom: Izraelci v Massah stále nosili své modly. To znamená, že na nich lpěli, že se jich drželi mezi rozdělenými vlnami Rudého moře. Snažili si je udržet, i když na ně doléhala faraónova armáda. A skrývali je i poté, co Bůh uzdravil vody v Marah. Teď v Massah je Bůh opět bez soudu vysvobodil, naplnil jejich břicha chladnou vodou. Opravdu, od začátku Bůh Izraeli žehnal, navzdory jejich modlářství. Ale lidé dál skrývali svůj hřích. Chválili Hospodina, radovali se z jeho ochrany pod oblakem ve dne a ohnivým sloupem v noci. Proč to dál dělali? „Poněvadž nad zločinem není hned vykonán rozsudek, tíhne srdce lidských synů k páchání

zla.“ (Kaz. 8:11). Nevíra Izraele neměla nic společného s Boží mocí je osvobodit. Viděli Ho, jak pro ně činí zázrak za zázrakem. Ne, tito lidé prostě nebrali Boží přikázání vážně. A ve svém hříchu se hezky zabydleli, protože je za to Bůh hned nesoudil. Neměli strach z důsledků; ostatně, žádné z jejich dětí nezemřelo, a stále měli k jídlu manu z nebe. Stručně řečeno, Izraelci ztratili Boží bázeň. Tajně si mysleli: „Měli bychom být teď stravováni svatým ohněm za pochybování o Božím hněvu. Ale On náš hřích nikdy neodsoudil. Tak v tom můžeme pokračovat a současně s tím uctívat.“ Brali za samozřejmé Jeremiášův výrok: „Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí.“ (Pláč 3:22).

**2. Nevíra brání veškerému vysvobození z moci a nadvlády Satana.** Jsem přesvědčen, že každý nepotlačený hřích je způsoben nevírou. A právě teď bojují zástupy křesťanů ztracené bitvy se svým hříchem. Ve skutečnosti mnozí svůj boj již vzdali. Jsou přesvědčeni, že si v nich nějaký mocný démonický duch postavil pevnost a není možné ho vyhnat. Tak žijí v ubohosti, sputání zakořeněným hříchem. Pavel vyslovuje volání jejich srdce: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (Řím. 7:24). Ale Pavel na svou otázku odpovídá v následujícím verši: „Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ (Řím. 7:25). Jinými slovy: „Ježíš Kristus mě osvobozuje od moci a nadvlády hříchu.“ Jak je to? Je to pouhá teologická pravda, kterou musíme přijmout? Nebo by to mělo v našem životě prakticky fungovat? Jak nás Kristus doopravdy osvobozuje? Odpověď je tak jednoduchá, že o ni často nestojíme. Je příliš jednoduchá pro hinduisty, kteří ji odmítají, neboť dávají přednost skutkům. Raději by se míle plazili, ve snaze usmířit si Boha za své hříchy. Židé tuto pravdu také odmítají, preferují více než 630 pravidel a předpisů, a doufají, že tím vyváží své hříchy. Muslimové by se raději vrhli tvář k zemi a činili dobré skutky ve snaze usmířit si Alláha za svou nedokonalost. I mnoho křesťanů by raději přidali nějaké pravidlo důvěry v sebe sama pro své vysvobození. Dávají Bohu sliby a snaží se potlačit

touhy svého těla ve své vlastní síle. Ale je tu jednoduché, nekomplikované evangelium: kdekoliv je opravdové pokání, tam je okamžité odpuštění. A je tu okamžité očistění, a také neustále otevřená cesta k Božímu trůnu. Jestliže věříme těmto pravdám, pak jsme osvobozováni.

**Hřích způsobuje, že se chceme skrýt před Boží přítomností.** Tady je podstata nevíry mezi křesťany: jestliže hřešíme, opomíjíme Boha, máme tendenci utíkat z Jeho přítomnosti. Myslíme si, že je příliš rozhněvaný, aby s námi chtěl rozmlouvat. Jak by s námi mohl eventuálně sdílet důvěrné přátelství, když jsme tak těžce zhřešili? Tak se přestaneme modlit. Ve svém studu si myslíme: „Nemohu jít v tomto stavu k Bohu.“ A začneme se pokoušet vytvořit svou vlastní cestu zpět do Jeho milosrdenství. Jsme přesvědčeni, že potřebujeme jen čas, abychom dosáhli svého očistění. Myslíme si, že když dokážeme zůstat pár týdnů čistí, vyvarujeme se svého hříšného zvyku, tak se ukážeme být hodni toho, abychom se opět přiblížili k Jeho trůnu. To je hřích nevíry, a v Božích očích je to zločin. Když vyznáme svůj hřích, včetně našich zakořeněných zvyků, Bůh nezačne s výsledkem. Nepožaduje důkaz pokání, neptá se: „Opravdu je ti to líto? Nevidím žádné slzy. Slibuješ, že to nikdy neuděláš znovu? Teď jdi, posti se dvakrát týdně a každý den se hodinu modli. Když to budeš dělat dost dlouho, aniž bys ochabnul, budeme spolu zase mluvit.“ To není nikdy možné. Když nás Ježíš na kříži usmířil s Bohem, bylo to napořád. To znamená, že jestliže zhřeším, nemusím se vůbec s Bohem znovu smířovat; nejsem od Pána najednou oddělený, neusmířený. Ne, závoj oddělení zůstal na Kříži navždy roztržen, a já mám skrze Kristovu krev navždy přístup k Božímu trůnu. Dvěře pro mě nejsou nikdy zavřené: „V něm smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou.“ (Ef. 3:12). Bible jasně říká, že jestliže kdokoliv z nás zhřeší, máme u Otce přímilovce – Ježíše Krista. Můžeme stát vně, za dveřmi Jeho trůnního sálu, cítit se mizerně a nečistě. Ale jestli tam zůstaneme, jestli odmítneme vstoupit, nejsme pokorní; jednáme v nevíře. „Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v

pravý čas. (Žid. 4:16). Kdy je náš čas „potřeby pomoci“? Je to vždy, kdykoliv jsme zklamali našeho požehnaného Pána. V ten moment, kdy hřešíme, potřebujeme milost a milosrdenství. A Bůh nás zve, abychom směle přistoupili k Jeho trůnu, s důvěrou, abychom přijali všechno, co potřebujeme. Nemáme k němu přicházet, jen když se cítíme spravedliví nebo svatí, máme přicházet vždy, když potřebujeme. Navíc, nemusíme čekat, abychom dosáhli očistění svých duší. „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti.“ (1. Jan 1:9). Jan říká, že se nemáme snažit pracovat na tom, abychom byli očistěni, hodiny, dny nebo týdny; stane se to okamžitě, jakmile přijdeme k Pánu. Takže, máte víru, abyste věřili v Boží okamžitě odpuštění? Dokážete přijmout okamžitě, nepřerušené společenství s Otcem? To je přesně to, k čemu nás Písmo vybízí, přesně to máme udělat. Víte, stejná víra, která nás spasila a odpustila nám, je tou samou vírou, která nás uchovává a drží nás. Petr říká, že jsme „a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase.“ (1. Petr 1:5). Jak neuvěřitelná pravda. Ale naše nevíra nám brání ve zpřístupnění Boží opatrující moci. A za čas, jak čelíme neustálým prudkým útokům hříchu, si můžeme začít zoufat. Milovaní, tak to prostě být nemá. Bůh nám dal nádherná novozákonní zaslíbení. Ale nejsou nám nic platná, pokud jim nevěříme a nepřivlastníme si je. Náš Pán se zavázal, že dá svůj zákon do našich srdcí, bude pro nás Bohem, zabrání nám v selhání, vloží do nás svou bázeň, dá nám moc, abychom byli poslušní, přiměje nás, abychom chodili po jeho cestách. Ale musíme tomu úplně věřit.

**3. V 1. kapitole Lukáše je jeden z nejjasnějších případů nebezpečnosti nevíry.** Vzpomeňte si na příběh zbožného Zachariáše, otce Jana Křtitele. Zachariáš byl oddaný a věrný kněz, který trpěl pro jedinou epizodu nevíry.

Jeho příběh objasňuje, jak vážně bere Bůh tento hřích. Písmo říká, že Zachariáš byl „spravedlivý před Bohem a žil bezúhonně podle všech Hospodinových příkazů a ustanove-

ní.“ (Luk. 1:6). Tady je zbožný muž, který nosí roucho svého váženého postavení. Sloužil u oltáře, zapaloval kadidlo, které představovalo modlitbu a poníženou prosbu, skutky ryzího uctívání. Stručně řečeno, Zachariáš byl věrný a poslušný služebník, který toužil po příchodu Mesiáše. Jednoho dne, když přišla řada na Zachariáše, aby sloužil v chrámu, poslal Bůh anděla Gabriela, aby mu řekl, že jeho manželka bude mít syna. Gabriel řekl, že synovo narození bude důvodem radosti pro mnohé v Izraeli, a dal Zachariášovi detailní pokyny, jak má chlapce vychovat. Přesto, když anděl mluvil, třásl se Zachariáš strachy. Náhle byla mysl tohoto zbožného muže plná pochybností a podlehnul strašné nevěře. Zeptal se anděla: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a moje žena pokročilého věku.“ (Luk. 1:18). Bůh vůbec nebyl laskavý k Zachariášovým pochybnostem, a takto kněze odsoudil: „Hle, oněmíš a nepromluvíš až do dne, kdy se to stane, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, která se svým časem naplní.“ (1:20). Co nám tato epizoda říká? Říká, že nevíra zavírá naše uši pro Boha, i když k nám jasně mluví. Uzavírá nás před čerstvým zjevením. A brání nám v důvěrném společenství s Pánem. Najednou, protože již neslyšíme od Boha, nemáme nic, co bychom kázali nebo o čem svědčili. Nezáleží na tom, jak jsme možná věrní nebo pilní. Podobně jako Zachariáš si přivodíme ochrnutí obou našich uší a jazyka. Nakonec jsme konfrontováni tímto veršem z epištoly Židům: „Tak vidíme, že nemohli vejít pro svou nevěru.“ (Žid. 3:19). Jen jeden hřích zabránil Izraeli vstoupit do zaslíbené země: nevíra. Kanaán představuje místo odpočinku, pokoje, plodnosti, zabezpečení, jistoty, spokojenosti, všeho, po čem pravý věřící touží. Je to také místo, kde Pán jasně mluví ke svému lidu, kde jim ukazuje cestu, vede je: „Toto je ta cesta, po ní běž.“ Ale Izrael nemohl vstoupit do Zaslíbené země kvůli jednomu hříchu. Tím hříchem nebylo cizoložství (a Písmo nazývá Izraelce cizoložnou generací). Nebyla to jejich stoupající rozvodovost (Ježíš řekl, že Mojžíš povoloval rozvody této generaci, protože měli tak tvrdé srdce.) Nebyl to vztek, žárlivost, lehnost nebo pomluvy. Nebylo to ani jejich tajné modlářství. Všechny tyto

hříchy byly důsledkem nevíry. Ne, byl to ten jeden hřích, nevíra, který zabránil Božímu lidu vstoupit do Kanaánu. Proto na nás pisatel Židům naléhá: „A tak usilujme, abychom vešli do toho odpočinku a nikdo pro neposlušnost nepadl jako ti na poušti.“ (Žid. 4:11). Znal jsem mnoho křesťanů, kteří se rozhodli brát své chození s Bohem vážně. Rozhodli se, že budou pilnější ve studiu Jeho slova, postili se a modlili s obnoveným přesvědčením. Ve svém srdci se v každé situaci svého života drželi Boha. Když jsem pozoroval jejich životy, myslel jsem si: „Všechna jejich oddanost určitě přinese záři radosti. Jinak tomu být nemůže, budou jen odrážet Boží pokoj a klid.“ Ale příliš často byl opak pravdou. Mnozí nikdy nevstoupili do Božího zaslíbeného odpočinku. Stále byli nejistí, nepokojní, pochybovali o Božím vedení, obávali se o svou budoucnost. Proč? Neustále v nich byly zakořeněné kvasnice nevíry. Všechna jejich oddanost a aktivita byla kvůli tomu neúčinná. Věřící služebník lpí na Božím novozákonním zaslíbení: „Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“ (Ez. 36:27). Také lpí na tomto slově: „Jeho vznešený vůdce bude pocházet z něho, jeho vládce vzejde z jeho středu. Dovolím mu přiblížit se a on bude ke mně přistupovat. Kdo by se sám mohl odvážit ke mně přistupovat? je výrok Hospodinův... Dovedu je k potokům, jež mají vodu, cestou přímou, na níž neklopýtnou.“ (Jer. 30:21,31:9). A konečně, v epištole Židům se prohlašuje: „aby někteří do odpočinku vešli“ (Žid. 4:6). Pisatel v podstatě říká: „Někdo musí vstoupit do tohoto neuvěřitelného zaslíbení.“ A já se ptám: Proč ne ty, věřící? Proč ne já? Jestliže nás naše nevíra drží vně, měli bychom se modlit: „Pane, pomoz mi od mé nevíry. Odstraň moji nevíru. Dej mi hojnost víry.“ Náš Bůh pro nás učinil neuvěřitelná zaslíbení. A přeje si, abychom se těchto zaslíbení chopili. Takže, chopme se Jeho nádherného Slova. Ať každý z nás vstoupí do Jeho zaslíbeného odpočinku. Potom budou naše životy zářícím svědectvím pro tuto generaci.



**Zapomínaje na to, co je zamnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží**

**povolání v Kristu Ježíši.** (Fp 3:13b-14). Jmenuji se Pavla, je mi 23let. Mám o čtyři roky starší sestru. Do svých čtyř let jsme žili s mým vlastním otcem, který pil ve velkém množství alkohol (v roce 2000 umřel na otravu alkoholem). Z tohoto důvodu jsme se odstěhovali k jinému muži, kterého si mamka našla v lázních. Byl to pro mě úplně cizí muž. Moje srdce toužilo po otcovské lásce. Od mé maminky jsme měly lásku, ale takovou, kterou dostávala od svých rodičů. Se sestrou jsme byly až na druhém místě. Přednost se vždy dávalo nevlastnímu tátovi. Také k nám každých 14dní chodily jeho vlastní děti. Vztah nevlastního táty k jeho dětem byl úplně jiný než k nám a jako malá jsem to nechápala, proč se chová jinak k nim a jinak k nám. I můj vlastní táta, když jsme k němu v dětství se sestrou jezdily, se k ní choval jinak než ke mně. Bůh mi zjevil okamžik, kdy bylo bolestí zlomené mé srdce a od té chvíle jsem chtěla být jako moje sestra. Jednoho dne jsem si všimla, že moje sestra je jiná jakoby "šťastná", že má něco co já nemám. A v tu dobu jsme se dozvěděli, že bere drogy. Bylo mi 14let. Chtěla jsem to taky. Pamatuji si, že jsem sestru přemlouvala tak dlouho, až mi nakonec dala. Říkala jsem jí: Jen jednou ségra, jen

jednou! Z té jedné dávky se rozjela osmiletá závislost na tvrdých drogách. Ze začátku mi drogy dávaly to, po čem jsem toužila - mít dobré pocity, naplnění, zapomenout na to, jak se naši doma hádali a křičeli na sebe. Zapomínat na bolest. Ale postupem času, mi to začalo brát, tím že jsem musela odejít z domova, vzalo mi to i mé zájmy - koně, které jsem tak milovala. V tu dobu, co jsem začala brát drogy, moje mamka uvěřila v Ježíše Krista. V září 2004 jsem nastoupila do programu Teen Challenge, ale jen proto, že to chtěla mamka. Vydržela jsem týden a vrátila jsem se opět na ulici brát drogy. Nikdy jsem už nechtěla do TC. V prosinci 2004 jsem jela mamce pomoci s cukrovím (jsem vyučená cukrářka, chvála Pánu). Ale hlavní důvod proč jsem tam jela byl ten, že jsem se chtěla pořádně najíst, umýt, prostě mamku využít. Poslední den co jsem byla u mamky, jsem se těšila na to, až si znova dám. Nikdy jsem nechtěla přestat brát drogy. Ale Bůh měl pro mě svůj Plán. Mamka za mnou přišla a řekla mi jestli se nechci kouknout na film Umučení Krista. Řekla jsem že ano. A to byl pro mě zlomový bod. Celou tu dobu jsem brečela a viděla, že Ježíš tam na kříži vysel za mne. On se dotkl mého srdce tak, že jsem se nikam nevracela, ale zůstala jsem doma. Ježíš začal měnit můj život hned. Tím že jsem přestala mluvit sprostě, že jsem si už nikdy nevzala drogu a pro mě je to velké svědectví toho, jak Ježíš má moc změnit lidský život. V březnu 2005 jsem nastoupila podruhé do programu TC. Bůh začal uzdravovat mé zraněné srdce, dá-

vá mi sílu odpouštět druhým, začal mi ukazovat věci, které jsem nikdy neviděla a já Mu za to vzdávám chválu. V programu jsem se nechala i pokřtít na vyznání své víry. V červnu 2006 jsem dokončila program a zůstala jsem sloužit ve středisku TC. Děkuji Pánu Ježíši za to, že změnil a stále mění můj život. Není to lehké, stále něčím procházím, ale důvěřuji Mu. Děkuji Pánu za moji mamku, která se za nás denně osm let vytrvale a vroucně modlila. Věřím, že to že jsem zachráněna, tak to jsou její vyslyšené modlitby a já za Ni děkuji Pánu. Bůh mě postavil do nových služeb (na ulicích, na kavárně, veřejné sbírky nebo pečení buchek pro středisko). Také jsem v září nastoupila do Výchovné školy TC pro přípravu nových pracovníků. A já to všechno chci dělat pro Ježíše, protože ON je toho hoden. Vyznávám, že mým Pánem je Ježíš Kristus, a že už nežiji já, ale žije ve mně ON. Kéž mi Pán dá sílu a odvahu k tomu, abych kázala Tvé Slovo, které má moc uzdravit a zachránit ztracené. To, co si přeji je, aby mé srdce toužilo jen a jen po NĚM, po Ježíši Kristu vzkříšeném a živém. Ježíš žije, On je živý. Od 1.2. 2007 jsem pracovníkem v TC. Mt 6:33 „**Hleďte především Boží Království a Spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.**“

Bůh se stará a mám z toho velikou radost. Víím, že nyní mám zůstat v TC a sloužit zde. Nevím kam mě časem Pán pošle, ale víím, že chci být věrná a statečná žena, služebnice Ježíše Krista.

***Bůh vám žehnej, Pavla.***

**Vaše podpora pomůže ke změně lidských životů skrze Kristovu lásku a odpuštění.**

Prosím, jestli můžeš, vyplň informace na zadní straně, odstříhni a zašli ho zpět.

**Zaškrtněte, prosím, odpovídající možnost:**

- Chci zdarma (hromadně) odebírat bulletin na adresu svého sboru (napište plnou adresu sboru)
- Přispěji 100,- Kč na poštovné a získám tím zaslání bulletinu do vlastní schránky
- Chci měsíčně přispívat na projekty Teen Challenge částkou .....
- Zavazuji se, že budu jeden rok posílat měsíčně 200,- Kč
- Přispěji jednorázově na projekty Teen Challenge částkou .....

Odesílatel:

Teen Challenge

Kodaňská 29

101 00 Praha 10

P. P.

064/00

18100 Praha 8

O. P.

M  
o  
d  
l  
i  
t  
b  
y  
a  
i  
n  
f  
o  
r  
m  
a  
c  
e**Prosím, modlete se s námi:**

- \* **NÁRODNÍ KANCELÁŘ TC:** ať Pán neustále proměňuje všechny pracovníky v TC a požehná je moudrostí. Za nové pracovníky (viz potřeby).
- \* za nové stavební týmy pro rok 2007.
- \* požehnání Výcvikového programu TC, studentů a vyučujících, kteří jsou do něj zapojeni.
- \* **STŘEDISKA:** za nástup nových žen do programu v Černuci.
- \* požehnání všech studentů, jejich nezvratné rozhodnutí pro Krista.
- \* **DĚTSKÁ CENTRA:** za Boží dotek dětí, za proměnu jejich životů, návyků a za Boží ochranu od zlých věcí.
- \* za všechny pracovníky a dobrovolníky ve službě dětem, za požehnání, moudrost a přízeň.
- \* **KAVÁRNY:** za Boží zmocnění a pomazání služebníků při práci na ulicích, za otevřenost ztracených lidí pro evangelium.
- \* za více dobrovolníků pro službu ztraceným lidem.
- \* **PALETÁRNA:** za Boží požehnání, vedení a moudrost pro vedoucí pracovníky, za ochranu všech, kteří v této službě stojí.
- \* za růst a rozšíření našeho podnikání, dobré kontakty a Boží přízeň.

**„Kéž je tvé ucho ochotné slyšet a oči tvé ochotné vidět, abys vyslyšel modlitbu svého služebníka, kterou se před tebou modlím“**

Neh. 1,6a

**Potřeby:** Hledáme sekretářku do Národní kanceláře TC. **Požadavky:** znalost anglického jazyka, práce na PC, dobrá komunikace a spolupráce s týmem, dobrá nálada, samostatnost a organizační schopn.

**Hledáme překladatele z anglického jazyka (především pro mluvené slovo) na vyučování, přednášky a kázání.**

**Více informací na: 233541627, tcczech@gmail.com**

**Výzva:** Rád bych vás oslovil, bratři a sestry v různých sborech v naší zemi a požádal vás o spolupráci. Jelikož není možné mít v každém městě kavárnu TC, velmi rádi bychom měli alespoň v každém sboru 1-2 vyslance TC. Jedná se o službu podávání informací a kontaktů na TC. Hledáme lidi, kteří by byli ochotni a schopni podat pomocnou ruku ztraceným lidem. Chceme vytvořit síť spolupracovníků, kteří by byli ochotni se 1-2x ročně setkat na informačním setkání o TC. Na těchto setkáních by byla možnost prohlédnout si středisko a získat více informací o naší službě. Pokud chceš být touto osobou, ozvi se prosím na email: [tcczech@gmail.com](mailto:tcczech@gmail.com) Věřím, že Pán má jistě dost těch, kteří chtějí být pomocnou rukou. *Iz 58,6-8: "Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbit? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.*

**VAŠE PODPORA POMŮŽE KE ZMĚNĚ LIDSKÝCH ŽIVOTŮ SKRZE KRISTOVU LÁSKU A ODPUŠTĚNÍ**

JMÉNO A ADRESA:

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

PSČ \_\_\_\_\_ TELEFON \_\_\_\_\_

TEEN CHALLENGE

NÁRODNÍ KANCELÁŘ

NA BENDOVCE 24

181 00, PRAHA 8

TEL.: 233 541 627.

[tcczech@gmail.com](mailto:tcczech@gmail.com)

Bankovní spojení:

Č.úctu: Raiffeisenbank a.s.

**104 110 73 27 / 5500**

Název účtu: Teen Challenge

IČO: 68402686

[www.teenchallenge.cz](http://www.teenchallenge.cz)